

Naar de Tour

Martine lachte fijntjes, en keek schuin op. Haar ogen twinkelden gelijk de bubbels in het obligate glaasje cava na elke rit. Toen legde ze *hem* op de grote plateau vooraan, en op zijn kleinste achteraan, en pakte het stuur onderaan. Na honderd kilometer vond ze dat het welletjes was geweest, en begon haar omberkleurige benen traag maar krachtig rond te draaien. Opnieuw keek ze liefvallig op, grijnsde haar hagelwitte tanden bloot als stond ze model voor rum en pina collada, en legde zich plat.

“Méfiez-vous des femmes!” zei onze leraar Frans altijd, en hij was een paster. Wij namen dat dan letterlijk, en keken naar de jonge meiskes. ‘t Is iets dat ge trouwens niet rap verleert.

Onopvallend wurmde ze zich naar de voorste gelederen. Na ongeveer 110 km ging ze ostentatief naast de kopmannen rijden. Dat waren nu niet de minste : Filip DS¹, Ivan VV², Luc V³... en het ging al vlotjes een eind boven de 30 per uur.

“Martine heeft precies goeie benen, vandaag...”. Het was zelfs óns opgevallen, die normaal alleen naar de schoonte ervan kijken.

“Ze zullen Tine niet los rijden, vandaag,”zei Freddy, “ik ken ze, en gelijk dat ik ze zie rijden...” maar hij schartte toch nerveus aan zijn *penthouse*.

Zijn woorden waren nog niet koud, of Martine reed al enkele meters vóór de groep. De snelheid ging gestaag naar omhoog, en naderde de 40. Filip DS nam zijn verantwoordelijkheid op, en ging achter het jonk aan. Met zijn één been riep hij haar tot de orde, met zijn ander koterde hij in zijn linker oor, gelijk een kat die haar wast, maar dan op een koersvelo.

Halfweg Tielt en Wakken duwde Martine nog eens door. Op haar groot mes zag je nauwelijks dat ze rond draaide, en alsmaar die glimlach, en de platte rug in stijl Martin (Tony, niet Leo, noch Goeminne), en dat heel apart gevoel van binnen. En wij hoorden het bonzen van óns hart, terwijl we al snel over de veertig kilometer per uur gingen. Naarmate we Wakken naderden, ging Martine steeds harder rijden, met naast haar Don Quichote DS, die in naam van alle mannelijke diesels het vaandel hoog hield. Achter ons gniffelden Anne en Ingrid, ook dié hadden precies nog veel overschot. Wij hielden voornamelijk van het zicht, daar enkele tientallen meters vóór ons.

Toen gebeurde het. We draaiden rechts op naar de Baliekouter, een licht afhellende strook paveien die gemakkelijker bergop rijdt dan bergaf. We werden opgeschrikt door een licht knalletje, en zagen Martine zó van Filip Don Quichote DS wegrijden. Is dat Martine die hem daar nu een poepje laat ruiken??

“Dat is Martine,” zei Freddy, “ze kan zo van die onopvallende versnellingskes hebben, hé, die haar azo juist héél eventjes door de geluidsmuur trekken. Vandaar dat dat zo’n gesmoord knalleke geeft, hé, gelijk een windeke dat een beetje geblokkeerd zat tussen donkeren en klaren...”

¹ DS kan van alles zijn: De Schone, De Schrijnwerker, DS van Portici, De Sponsor,... laat het ons gemakshalve bij dat laatste houden.

² In een vorig Kroniekje ooit nog ten onrechte opgevoerd als DV, ‘De Verschrikkelijke’.

³ Luc V is eigenlijk Luc T, van Tuinkabouter, Turbo of Taelman. In dit geval is het Luc V, van Voorzitter.

Wij van onze kant zagen het meer donkeren dan klaren, evenals hoe in de verre verte Martine steeds sneller kleiner werd gelijk een witzwarte kobbe aan een eindeloze draad spinrag. En Don Quichote die niet alleen een gat zag maar er ook een moest laten.

Voorwaar ik zeg u : we moeten met het Diesel-heir naar de Tour. Op het vlakke rijdt Martine alles kapot, en begint met 125 minuten voorsprong aan de bergen. Filip DS gaat ieder keer mee, en laat op het juiste moment voor ieders neus het gat vallen. In het hooggebergte fladdert Freddy als motor voor Martine (die ook een aardig stukske kan klimmen) de concurrentie aan flarden. Wij overige Diesels behoeden ons voor dwaze inspanningen, en zorgen ervoor dat we voldoende bidons drinken bij ons hebben, desnoods met hulp en bijstand van Jaak VDK. Na drie weken wint Martine op overtuigende wijze de Tour, met naast haar op het podium haar Freddy en Filip DS, die – na het laten vallen van het gat – het gat telkens weer toe rijdt terwijl de rest zich vergaapt, in en aan een zwart gat.

Ons Martine, dat is nogal eens wat anders dan al die uitgemergelde levende kapstokken à la Wiggins, Froome of VDB.

---oooOOOooo---